

Ημερολόγιο ασημάντων 511: Εύα/Ημέρες «Ανάπτυξης» &Κανονικότητας/ Οι γυναίκες των Ονείρων μας

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Πρέπει να συμπονούμε τους ανθρώπους όσο λοξοί και αν είναι. Κάθε μέρα κι ένα σκάνδαλο. Δεν προλαβαίνεις να πάρεις ανάσα. Μιλάνε για επιδρομή της γαλάζιας ακρίδας. Ωραίο χρώμα για ακρίδα!

5.11.22 Για την Εύα και τις επερχόμενες πλημμύρες στην Επικράτεια. Οι μετεωρολόγοι ειδοποιούν: Αναμένονται πλημμυρικά καταστροφικά φαινόμενα. Μάλιστα δόθηκε και η ονομασία Εύα. Αλλοίμονο! Κάθε τι καταστροφικό φέρει το όνομα Εύα για να σκάσουν οι φεμινίστριες που μάχονται την πατριαρχία και την κάθε είδους έμφυλη και ταξική καταπίεση. Επίσης η μετεωρολογική υπηρεσία αναγγέλλει πως ο Πούτιν θα ρίξει πυρηνικά. Για να χαίρονται οι παλαιοκομμουνιστές-τιμωροί και οι ορθόδοξοι χριστιανοί. Αλλά ο Πούτιν δεν είναι κομμουνιστής και όσο για πιστός... τα καλά και συμφέροντα. Εξουσιαστής είναι, εθνικιστής, αφέντης, ολιγάρχης, παμπόνηρος. Όσο για τον καιρό καμιά ψιχάλα θα πέσει, το πολύ πολύ να μπουκώσουν οι χείμαρροι στα ορεινά και να κατεβάσουν καμιά γίδα.

• 6 Νοεμβρίου του 1961. Σφοδρή νεροποντή πνίγει την Αθήνα με αποτέλεσμα το θάνατο 43 ανθρώπων ενώ χιλιάδες μένουν άστεγοι. Θυμάμαι τους κουβάδες που είχαμε βάλει πάνω στο κρεβάτι κάτω από το ταβάνι και δεν μπορούσα να τους μετακινήσω.

Ο φίλος μου ο Βασίλης Τσαπαλιάρης ταξιδεύοντας για την Ικαρία μου στέλνει αυτό το σύνθημα γραμμένο στην κουπαστή του καραβιού «Το εντόπισα τυχαία» μου λέει «βγαίνοντας στη πρύμνη, μήπως μπορέσω να τραβήξω το ηλιοβασίλημα, αλλά «δεν βλεπότανε»!

Το σύνθημα «καμιά μέρα θα ξεμπερδευτούμε και θα νομίζουμε ότι μπερδευτήκαμε» δείχνει πόση ευφυΐα υπάρχει ακόμη και στον τελευταίο ταξιδιάρη και πως ο ανθρώπινος νους συλλαμβάνει όλη τη νοθεία, όλη την πλεκτάνη που σκοτεινές δυνάμεις έχουν εξυφάνει, έτσι ώστε το άσπρο να φαίνεται μαύρο, έτσι, που ακόμη κι όταν «ξεμπερδευτούμε» να αισθανόμαστε μπερδεμένοι.

7.11.22 Πρέπει να συμπονούμε τους ανθρώπους όσο λοξοί και αν είναι. Κάθε μέρα κι ένα σκάνδαλο. Δεν προλαβαίνεις να πάρεις ανάσα. Μιλάνε για επιδρομή της γαλάζιας ακρίδας. Ωραίο χρώμα για ακρίδα! Σε λεπτατεί καλλιτεχνικά. Η τράπεζα φόρτωσε ως το Θεό με τόκους τους τόκους των κακοπληρωτών και πέρασε τα κόκκινα δάνεια στα λεγόμενα (και αρπαχτικά) funds. Με έκπληξη οι πολίτες, οι άμυαλοι και δυστυχείς, βλέπουν ότι ο κοκκινοδανειοδιαχειριστής είναι ο δικός τους άνθρωπος, ο βουλευτής της εμπιστοσύνης τους. Αλλά αυτό δεν είναι τυχαίο. Το σύστημα επιτρέπει σε σπείρα αρπαχτικών να λεπτατούν χειροκροτούμενοι αφού τους επιβραβεύει με οφίτσια. Όταν όμως οι Άρπαγες το παρακάνουν και ... «εξω – κοίλουν» εντελώς, τους σπένουν με τις κοιλιές τους στον τοίχο υποχρεώνο-

ντάς τους να φωνάξουν μπροστά στο απόσπασμα: Ζήτω ο Στάλιν, ενώ η γίδα, με την οποία τους έπιασαν στην πλάτη, εκβράζεται στον εκχυλισμένο χείμαρρο της λαϊκής δυσαρέσκειας, δίπλα στα πόδια των άτυχων κορμιών που έπιασαν Ημέρες Ανάπτυξης και Κανονικότητας.

9.11.22 Ο ποιητής Γιώργος Χουλιάρας: «Απόψε καλύτερα» σε προσωπική εξομολόγηση στο μείλ του Ημερολογιογράφου

Χθες ένιωθε τόσο άσχημα που έκλαιγε, καθώς προσπαθούσε να το κρύψει, ενώ απόψε νωρίτερα βοήθησα τη μπτέρα μου να ανεβεί στο κρεβάτι και θα με θυμάσαι; ρώτησε χαμογελώντας, τη στιγμή που έσβηνα το πορτατίφ, καθώς το πρόσωπό της χάθηκε στο σκοτάδι, μέχρι να επανέλθει το φως, ενώ με την απεργία σήμερα οι κεντρικοί δρόμοι ήταν γεμάτοι, αλλά έχοντας πάρει όλοι τα αυτοκίνητά τους υπήρχαν σημεία να σταματήσεις στην περιοχή, οπότε πήγα στον φούρνο, να βγάλω χρήματα από το μηχανήμα της τράπεζας, να πάρω από τον οπτικό τα γυαλιά της, να διορθώσω το ρολόι της θείας μου, να συντονίσω το χειριστήριο για να ανοίγει η γκαραζόπορτα και να βάλω βενζίνη,

ενώ ενδιαμέσως παρηγορούσα τη γειτόνισσα της θείας μου ότι θα περάσει να την πάρει και να τη φέρει το ασθενοφόρο της μονάδας αιμοκάθαρσης και οι οικιακές βοηθοί θα βρουν τρόπο να έρθουν παρά την απεργία των μέσων μεταφοράς, όπως και έγινε, οπότε δεν θα μείνει μόνη της να προσπαθεί να την καθαρίσει, που θα έχει λερωθεί πάνω της, ενώ επίσης μιλούσα με γιατρούς και φαρμακοποιούς για μια αλλαγή συνταγής, με τον ηλεκτρολόγο, που πήγε και μετακίνησε τις πρίζες στα μπαλκόνια για να μη γίνεται βραχυκύκλωμα, όταν στάζει νερό από το κλιματιστικό,

και με τον ψυκτικό που τον σύσπασε και με τον υδραυλικό, που συνεννοήθηκα με τον ηλεκτρολόγο και του έστειλε φωτογραφία από το καζανάκι που χάλασε και αναζητά, αν μπορεί να βρεθεί, αντικατάστασή του σε χρώμα που δεν είναι λευκό, που δεν θα ταίριαζε με το ΒεΣε, όπου δεν είναι άσπρα τα πλακάκια, έστω και αν ποτέ η θεία μου δεν μπορέσει να δει αν είναι ή δεν είναι ασορτί, καθώς υπάρχουν λίγες ελπίδες να μπορέσει να σπκωθεί, παρά τη φυσική θεραπεία, που πληρώνουμε γιατί είναι για την ώρα μάλλον φτηνότερη από ψυχοθεραπεία, που ακόμη και αν δεν χρειάζεται εκείνη μάλλον χρειαζόμαστε εμείς.

Εβδομάδες και μήνες γρήγορα περνούν, αλλά οι ημέρες είναι ατελείωτες.

Υπάρχουν λοιπόν βασανιστικότερα πράγματα και ασφαλώς καλύτερα καθημερινά ποιήματα, όπως αυτά με τα μεγάλα «κορίτσια» του φίλου μου του Γιώργου, αλλά και του Δημήτρη με τον πατέρα του, της Σταύας επίσης με τον υπέργηρο πατέρα της που ταξιδεύει κάθε Σ.Κυριακό 500 χιλιόμετρα για να του συμπαρασταθεί κλπ. κλπ. "Όλοι κάποιον έχουν να φροντίσουν. Εγώ ούτε αυτό δεν έχω (να κάνω). Αλλά δεν βαριέσαι. Θα ρθει στιγμή που όσα ναυάγησαν θα ταξιδέψουν πάλι. Πού θα πάει θα μου εκδώσουν το διαβατήριο οι Αυστραλοί. 12 εβδομάδες θέλουν να το ανανεώσουν οι άθλιοι γραφειοκράτες. Μην φωνάζετε κύριε, δεν το εκδίδουμε εμείς, στέλνουμε την αίτησή σας στην Αυστραλία. Μα δεν φωνάζω, πώς μπορώ άλλωστε σε μία τόσο υπερευσευείδητη υπάλληλο. (Η συζήτηση γίνεται τηλεφωνικά από τη ρεσεψιόν της αυστραλιανής πρεσβείας στην Αθήνα καθώς δεν επιτρέπεται να τει χωρίς ραντεβού). Και κακώς ήλθατε κύριε εδώ, λέει η Υπερευσευείδητη, όλα γίνονται ηλεκτρονικά. Και αν ήθελα να ζητήσω άσυλο σωματικά; σκέφτηκα, τι σκατά Πρεσβεία είναι αυτή;

- Την ένστασή μου κάνω για την τόση καθυστέρηση, λέω.

-Δυο υπάλληλοι είμαστε κύριε με τον κορονοϊό άλλαξαν τα πράγματα, όσο κι αν βιαζόσαστε υπάρχουν κι άλλοι ελληνοαυστραλοί

-Δεν είμαι ελληνοαυστραλός είμαι Έλληνα (ιθαγενής) και Αυστραλός υπήκοος -Ότι και να είστε με τη σειρά θα πάτε.

-Θα πάω με πειρατικό διαβατήριο και με μια νεκροκεφαλή για σημαία

-Δεν μπορείτε, είστε Αυστραλός υπήκοος.

-Να που συμφωνήσαμε σε κάτι! Δυστυχώς!

•«Κάθε άνθρωπος θεωρεί τα όρια του δικού του οπτικού πεδίου σαν τα όρια του κόσμου». Σοπενχάουερ.